

Chris Hoop: een voorstudie.

In onderstaand verhaal maakte ik zelf voor het eerst kennis met Chris Hoop; het hoofdpersonage uit IBDR. Ik schreef het ongeveer twee jaar geleden door middel van wat Engelsen *stream of consciousness* noemen; dus gewoon maar beginnen met schrijven zonder concreet idee over hoe het verhaal er precies uit moet komen te zien. Enkele weken terug kreeg ik het per toeval weer onder ogen en verbaasde me ineens over de overeenkomsten. In dit stuk is het hoofdpersonage misschien nog geen privé-detective, en heeft hij nog een kat genaamd John Fante, maar de karakteristieke essentie van Chris Hoop is al zeer duidelijk aanwezig. Niet lang na het schrijven van dit verhaal begon ik aan IBDR, en blijktbaar is dit een voorstudie geweest. Enfin, voor de liefhebber zullen we maar zeggen. – Henk

Bestseller

Alle acht flesjes met pro-biotische melkdrank in één glas, zonder blikken of blozen, in één keer achterover. Het spul loopt over m'n kin naar beneden en drupt in m'n kruis. Zeker een half flesje verdwijnt in de stof van m'n spijkerbroek. Ik geef er niks om, zet het lege glas neer, laat een monster van een boer en gooi de koelkastdeur harder dicht dan nodig is.

Vandaag is mijn dag.

John Fante schrikt van het lawaai en schiet onder het bed, waarvandaan hij me met chagrijnige, giftige ogen blijft beloeren. Ik wind m'n antieke horloge op en trek m'n precies goed afgesleten laarsjes aan. Beneden aan de trap hoor ik de voordeur dichtvallen.

Het is zover.

Staccatoademend ren ik als een mongool de treden af, struikel over de drempel en val de straat op.

Licht vragend, maar voornamelijk ongeïnteresseerd kijkt ze me aan.

'Toevallig,' zeg ik buiten adem, op de grond. 'Ging jij ook net weg?'

Met lekkende ogen moet ik toezien hoe haar desinteresse transformeert naar medelijden. Ik ken deze pijn. Deze pijn is mijn vriend en mijn vijand. En je muze, fluister ik in gedachten.

'Welke kant moet je op?' vraag ik nonchalant, maar weet het antwoord natuurlijk al lang.

Ze moet richting stadspark, de tunnel door, het belastingkantoor in, dan de lift naar de vijfde verdieping pakken, dan kantoor 324-A binnenstappen en achter haar computer plaatsnemen. Ze doet daar ongeveer zestien tot twintig minuten over, afhankelijk van haar

schoenen en rok of broek, en ze voelt onderweg gemiddeld tien keer of haar knotje nog goed zit.

Noem mij maar Inspector Holmes.

‘Die kant op,’ zegt ze met een zucht. ‘Stadspark.’

‘Oh!’ roep ik veel te hard, en dan, zachter, te zacht: ‘Ik ook.’

Vermoeid haalt ze haar smalle schouders op en gooit een kauwgum in haar mond, waar ze vervolgens hard en luidruchtig op kauwt.

We lopen samen. Oké, ik net iets achter haar, maar dan nog. Ik ben zenuwachtig, zenuwachtig, zenuwachtig. Geniet van elke seconde, elke voorbijgaande tegel, en elke klap van elke uiteenspattende roze skippybal hangend aan haar lippen.

Had ik haar maar iets te vertellen.

Nee, juist niet, dombo! Discomfort heb je nodig! Ongemakkelijke stilte is wat je wil! Raarheid, schaamte, absurditeit! Hoe schrijf je anders ooit een boek?

We passeren een tweedehands kledingzaak. Ik kijk naar colbertjes en jasjes in de etalage en visualiseer dat ik ze aan heb. In dát jasje zou ik over de latere en minder vruchtbare jaren van Hemingway kunnen praten in een bruine kroeg. Dát colbert zou ik aan kunnen trekken als ik in een vreemd huis wakker word met een beukende kater en een onverklaarbare bloedvlek op m’n sok. Dié broek zou mooi over de fauteuil gedrapeerd kunnen liggen als ik zit te schrijven, en dat er dan wat kleingeld en een kladblokje met aantekeningen uit de broekzak valt.

Klap!

Een sliert kauwgum plakt aan haar wang. Ik kijk naar haar en glimlach. Ze glimlacht beleefd maar ongemakkelijk terug. Ik zeg niks over de roze streep in haar gezicht. Neem me voor om het later te gebruiken in m’n boek. Die sliert en die glimlach; ze betekenen iets. Iets dieps en iets ironisch en iets universeels. Ha! Ik kan er om lachen. Ha! Wat een smakelijke anekdote om te vertellen aan een elitair en diep geboeid publiek! Wat heerlijk om over uit te wijden tijdens een handtekeningensessie! De mensen zullen bewonderend lachen, versted hun hoofd schudden en zich afvragen waar ik het toch weer allemaal vandaan haal. Wat een man! Wat een schrijver! Wat een leven!

‘Nou, hier ga ik rechts hoor,’ zegt ze.

‘Ah,’ zeg ik en schiet meteen in een venijnige hoestbui. ‘Tot ziens dan maar.’

Ze knikt en loopt door. Ik kijk mijn hoofdpersonage na en besluit dat ze in het boek rood haar krijgt. En dat ze muntthee drinkt met een stiekem scheutje rum erin.

Tijdens mijn avondmaaltijd loopt John Fante rusteloos rondjes over tafel. Dan staat hij plots stil, kijkt me recht in m'n ogen, leunt op zijn achterpoten en begint schaamteloos te pissen. Een natte vlek verspreidt zich over het tafelblad en omsingelt mijn bord pap.

'John Fante!' roep ik verontwaardigd. 'Wel godverdomme!'

Zijn boodschap is duidelijk. Op het balkon is het één en al stront. Er liggen drollen om de kattenbak heen en er kleven drollen aan de spijlen. Er liggen zelfs drollen beneden op de stoep. Bij gebrek aan nieuwe steentjes of kranten gebruik ik ongelezen exemplaren van Hollands Maandblad. De drollen op de vloer en aan de spijlen laat ik zitten. Dat is toch echt typisch iets voor een schrijver! Tevreden schud ik m'n hoofd: ik ben me er eentje.

Later, terwijl ik een mislukte passage over mijn hoofdpersonage aan het verwijderen ben, wil het toeval dat ik haar beneden hoor thuiskomen. Ik trek mijn deur open kijk het trappengat in. Ze heeft me gehoord want ze staat stil voor haar deur. Maar ze kijkt niet naar boven. Nee, ze maakt zich kleiner. Schouders gespannen opgetrokken.. Ze twijfelt.

Wat een beeld ! Wat een scène!

'Hé!' roep ik naar beneden.

Ze kijkt omhoog.

'Hallo.'

Beleefd staat ze te wachten op de B na mijn A, maar kijkt alsof ze eigenlijk al weet dat die niet zal komen. Zo goed kennen wij elkaar dus al. Geniaal!

Ik grijns en trek zonder verder nog iets zeggen snel de deur voor me dicht. Ai, ai, ai! Wat zal ze wel niet van me denken! Opgewonden als een kleuter met een lichtgevende lolly spring ik achter de computer en begin dit keer bijna echt te typen.

's Nachts jeukt m'n rug op de ziltige lakens, doorweekt van wekenlang zwetend wakker liggen en bezaaid met puntige zoutkristallen. Misschien kan ik dat ook in m'n boek verwerken. Dat zij, m'n roodharige alles, dan bij de man van het verhaal in bed ligt en klaagt over het prikken van het zout in haar huid, en dat hij dan zegt dat het waarschijnlijk gewoon haar eigen kutsap is en dat zij dan kwaad de kamer uitloopt, en hij onaangedaan een sigaret rookt, en met zijn vrije hand één van haar rode haren van het kussen plukt.

John Fante krabt aan de slaapkamerdeur. Ik blijf stil liggen en doe alsof ik er niet ben. Na een uur druipt hij af en zak ik weg in een koortsige droom. Iets over haaien en handzeep.

Suffe, saaie kutdown. Dat besluit ik als ik zwetend wakker word. Nergens goed voor! Onbruikbaar materiaal! Slecht bedacht! Een plot van niks!

Met m'n ogen dicht denk ik aan haar. Muntthee met rum, rode haren, potige schouders. Ze leest romans van Anaïs Nin en is ondanks haar schamele inkomen lid van de loterij. Ze bijt haar nagels en snijdt soms met een aardappelmesje kleine sneetjes in haar onderarm. Nee, niet dat laatste. Dat laatste is *too much*. Wel laat ze de afwas opstapelen. Soms wel weken achtereen. Dan gebruikt ze hetzelfde kopje steeds weer opnieuw en proeft soms de muffe schimmel in haar zwarte, sterke koffie. Ergens vindt ze dat zelfs lekker.

Met een tevreden grijns op m'n gezicht val ik in slaap.

En word later wakker door het gemiauw van John Fante, die zich niet langer voor de gek laat houden. Beneden hoor ik de deur in het slot vallen. Ik ben te laat! Vlug stap ik uit bed, doe m'n tweedehands sloffen aan, vul John Fante's bakje met brokjes, ren de trap af en open de deur.

Te laat. Ze is al weg. Ik wil haar achterna gaan maar heb m'n pyjama nog aan. Een auto remt vlak voor m'n neus met piepende banden voor het stoplicht. Een proleet in een Golf Turbo. Hij trekt op, remt af, trekt op, remt af, en dat allemaal voor het rode licht. Hardop lachend schud ik m'n hoofd. Wat een slecht en volkomen ondoordacht stereotype! Hoe ontzettend voorspelbaar! De bestuurder, één en al goud en nekmatt en fluorescerende kleuren, kijkt me aan en gebaart of ik misschien iets van hem aan heb. Snel stap ik terug naar binnen, sluit de deur, ren naar boven, kruip naar het raam en kijk heel voorzichtig of hij al is doorgereden.

's Middags is het stil en ijzig. Ik staar naar het witte scherm en wacht op inspiratie. Ik wacht op haar. Het is vandaag vrijdag en normaal gesproken is ze dan nu al thuis. Misschien is ze wel iets gaan drinken. Maar met wie dan?

Ik knijp m'n ogen dicht en sabbel op een pen.

Een collega? Nee, dat zeker niet. Misschien loopt ze op de terugweg langs de bloemist en besluit ze zomaar uit het niets een bos rozen voor zichzelf te kopen. Een jonge, magere man met gedefinieerde spieren zichtbaar in zijn vale longsleeve, kijkt haar glimlachend aan en vraagt aan haar: 'Het is toch nog geen Valentijnsdag zeker? Ga je iemand verassen?'

Blozend zegt ze: 'Nee, maar soms moet een vrouw rozen krijgen, ook al is het van haarzelf.'

De man knikt begrijpend zijn hoofd en blijft haar mysterieus aankijken terwijl hij met een achteloze vakkundigheid de stelen schuin afsnijdt. Haar nekharen staan overeind en ze heeft geen idee waar ze haar handen moet laten.

De telefoon gaat. Mijn moeder. Ze vertelt me dat oma is overleden. Vannacht om kwart voor drie. Ze hebben haar morfine gegeven en gezien hoe haar geest langzaam haar gelaat verliet. Het was mooi en vredig. M'n moeder huilt.

Ik zeg haar: 'Natuurlijk kom ik naar de begrafenis!'

Ik kan dan misschien m'n zwarte ribbroek aantrekken. En die grote zwarte zonnebril opzetten die ik laatst op de rommelmarkt heb gekocht. Dat mensen dan denken dat ik een kater heb. Dat ik waarschijnlijk elke dag wel een kater zal hebben, omdat je dat nu eenmaal hebt met die schrijvers.

En dat ik waarschijnlijk wel veel meer zal weten over het leven en de dood en alles daartussenin, dan zij.